

RACHEL REID

HEATED RIVALRY

Vertaald door Marthe Foppe en Jo Ella Baltus

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

Oktober 2016 – Montreal

Shane Hollander was dichterbij een zenuwinzinking dan ooit tevoren.

Hij had net twee periodes en twaalf minuten van een van de meest frustrerende ijshockeywedstrijden uit zijn carrière achter de rug. Het had een fantastische thuisoverwinning moeten zijn voor de Montreal Voyageurs tegen hun aartsrivalen, de Boston Bears. Maar in plaats daarvan draaide het uit op een pijnlijke vernedering, en met nog minder dan acht minuten op de klok stond Boston met 4-1 voor. Shane had maar liefst vijf geweldige kansen gehad om te scoren, schoten die hij nooit had mogen missen. En de Bears profiteerden van de fouten van de Voyageurs.

Eén man in het bijzonder: Ilya Rozanov, de meest gehate man in Montreal. De bijna honderd jaar oude rivaliteit tussen de NHL-teams van Montreal en Boston had zich in de afgelopen zes seizoenen gepersonifieerd in Hollander en Rozanov. Hun intense vijandigheid ontging zelfs de fans op de verste, allergeedkoopste stoelen niet.

En nu stond Hollander voorovergebogen in de face-offcirkel, recht tegenover Rozanov. De scheidsrechter maakte zich klaar om de puck te laten vallen na het tweede doelpunt van de Rus.

‘Heb je het naar je zin vanavond?’ vroeg Rozanov opgewekt. Zijn hazelnootkleurige ogen fonkelden zoals altijd wanneer hij iemand aan het opnaaien was.

‘Fuck you,’ gromde Hollander.

‘Er is nog tijd voor een hattrick, denk ik,’ mijmerde Rozanov, zijn Engels nauwelijks verstaanbaar door zijn zware accent en zijn gebitsbeschermer. ‘Zal ik het nu doen, of wacht ik tot de laatste minuut? Dat is spannender, toch?’

Hollander klemde zijn tanden op zijn gebitsbeschermer, maar antwoordde niet.

‘Hou je mond, Rozanov,’ zei de scheidsrechter. ‘Laatste waarschuwing.’

Rozanov zweeg, maar hij bedacht een nog effectievere manier om Hollander op de kast te jagen: hij knípoogde.

En toen won hij de face-off.

‘Verdomme!’ Jean-Jacques Boiziau, de reusachtige Haïtiaans-Canadese verdediger van de Voyageurs, smet zijn stick tegen de muur van de kleedkamer.

‘Zo is ’t genoeg, J.J.,’ zei Shane, maar echt dreigend klonk het niet. Om duidelijk te maken dat hij geen zin had om te vechten of zelfs maar te discussiëren, liet hij zich op zijn kleedkamerbankje zakken.

Shanes linkervleugelmaatje, Hayden Pike, zat zoals altijd naast hem. ‘Gaat het wel?’ vroeg Hayden zachtjes.

‘Ja hoor,’ antwoordde Shane vlak. Hij liet zijn hoofd achterover tegen de koele muur hangen en sloot zijn ogen.

Het zou een understatement zijn om de ijshockeyfans van Montreal te omschrijven als ‘fanatiek’. Montreal hield absurd veel van de Voyageurs. Hun stadion zorgde voor een van de lastigste uitwedstrijden voor andere teams, omdat ze het niet alleen opnamen tegen een topploeg, maar ook tegen de luidruchtigste fans van de hele competitie. En die lieten hun geliefde spelers het ook maar al te graag merken als ze teleurgesteld waren.

Wanneer de fans van Montreal echt aan de grond zaten, zoals vanavond, werd het stil. En dat geluid haatte Shane Hollander.

‘Weet je wat gaaf zou zijn?’ vroeg Hayden. ‘Ken je die film, *The*

Purge? Waarin één nacht lang alles mag, en je alle wetten mag overtreden zonder gevolgen?’

‘Min of meer,’ zei Shane.

‘Man, als dat echt zou bestaan, zou ik Rozanov zo hard vermoorden.’

Shane lachte. Dat zelfvoldane Russische gezicht een dreun geven, dat zou wel wat hebben, dat kon hij niet ontkennen.

Hun coach kwam de kleedkamer binnen en sprak uiterst kalm over hoe teleurgesteld hij was. Het seizoen was pas begonnen – dit was hun eerste onderlinge duel met Boston – en ze hadden de meeste wedstrijden goed gespeeld. Dit was slechts een kleine tegenslag. Ze zouden er wel overheen komen.

Toen het tijd werd om de pers te woord te staan, had Shane liever een roedel uitgehongerde wolven zien binnenkomen, maar hij wist dat hij de verslaggevers niet kon ontlopen. Ze wilden hem altijd spreken, na elke wedstrijd, maar vooral na die waarin hij tegen Rozanov speelde.

Hij trok zijn met zweet doordrenkte shirt over zijn hoofd uit, zodat op camera te zien zou zijn dat hij eronder een sportshirt van CCM droeg. Onderdeel van zijn sponsorcontract.

Een halve cirkel van camera's, lichten en microfoons vormde zich om hem heen.

‘Hé, jongens,’ zei Shane vermoeid.

De vragen die ze hem stelden waren saai, en Shane gaf dezelfde soort antwoorden. Wat kon hij überhaupt zeggen? Ze hadden verloren. Het was een ijshockeywedstrijd, één team had verloren, en dat was het zijne.

‘Wil je weten wat Rozanov net over je zei?’ vroeg een verslaggever opgetogen.

‘Iets aardigs, neem ik aan.’

‘Hij had gehoopt dat jij vanavond zou spelen.’

De menigte van verslaggevers bleef stil. Ze wachtten af.

Shane snoof en schudde zijn hoofd. ‘Nou, we spelen over drie weken in Boston. Je kunt hem laten weten dat ik bij die wedstrijd zéker aanwezig zal zijn.’

De verslaggevers lachten, blij dat ze hun Hollander-versus-Rozanov-soundbite voor die avond hadden gekregen.

Een uur later – gedoucht, omgekleed en eindelijk alleen – reed Shane naar huis. Niet naar zijn penthouse in Westmount, maar naar het huis dat niemand kende.

Shane bracht slechts een paar nachten per jaar door in het appartementje in de Plateau. Hij ging er alleen heen wanneer hij totale privacy wilde.

Op het kleine parkeerterrein achter het gebouw, dat drie verdiepingen hoog was, parkeerde hij zijn auto. Hij ging via de achterdeur naar binnen en klom snel de trap op naar de bovenste verdieping. Hij wist dat de andere twee etages leeg stonden, omdat die ook van hem waren. De benedenverdieping was verhuurd aan een luxe keukengereiwinkel die al lang gesloten was.

Zijn appartement was een modelwoning, ingericht door een professionele binnenhuisarchitect. Officieel zou dit appartement samen met dat eronder verkocht worden, als Shane het ooit op de markt zou zetten. Wat hij, zo hield hij zichzelf voor, zeker zou doen. Binnenkort.

Dat was hij tenminste al ruim drie jaar van plan.

Uit de roestvrijstalen en brandschone koelkast pakte hij een van de vijf pilsjes – het enige wat erin stond. Hij haalde de dop eraf en ging op de zwarte leren bank in de woonkamer zitten.

In de stilte probeerde hij te negeren hoe zijn maag zich op avonden als deze omdraaide. Hij dronk zijn bier snel op en hoopte dat de alcohol op zijn minst de teleurstelling zou verdoven. De walging van zijn eigen zwakte. Die verdoving had hij nodig omdat hij er niets aan zou doen om deze puinhoop op te lossen. Hij had het al meer dan zes jaar geprobeerd.

Bijna veertig minuten later werd er op de deur geklopt. Shane was intussen bijna weggegaan, zo lang had het geduurd. Hij wilde een eind maken aan deze dwaasheid, maar dat had hij natuurlijk niet echt gedaan. Zelfs als er uren later werd aangeklopt, had Shane nog steeds op die bank gezeten, in afwachting.

Hij opende de deur. ‘Waarom duurde het verdomme zo lang?’ vroeg hij geïrriteerd.

‘We hadden wat te vieren. Grote overwinning vanavond, weet je wel?’

Shane deed een stap opzij om de lange grijnzende Rus het appartement binnen te laten.

‘Ik ben weggeglipt zodra ik kon,’ zei Rozanov op een minder plagende toon. ‘Moest niet opvallen, toch?’

‘Natuurlijk.’

Shane kon niets meer uitbrengen voordat Rozanovs mond zich op de zijne stortte.

Hij greep Rozanovs leren jas met beide handen vast, trok hem dichterbij en zoende hem ademloos. ‘Hoeveel tijd heb je?’ vroeg Shane snel toen ze even pauzeerden om adem te halen.

‘Twee uur, misschien?’

‘Fuck.’ Hij zoende Rozanov opnieuw, ruw en vurig. God, wat had hij dit nodig. Dit vreselijke, verknipte gevoel.

‘Je smaakt naar bier,’ zei Rozanov.

‘Jij smaakt weer naar die walgelijke kauwgom.’

‘Zodat ik niet rook!’

‘Hou je mond.’

Ze worstelden en manoeuvreerden elkaar naar de slaapkamer, waar Shane Rozanov hardhandig tegen een muur duwde en hem bleef zoenen. Hij voelde hoe de vertrouwde tong van zijn rivaal zijn mond in gleed en zelf likte hij Rozanovs tanden die god weet hoe vaak al hersteld en vervangen waren.

Hij wilde veel vanavond, maar daar hadden ze geen tijd voor. Rozanov greep hem vast en duwde hem op het bed; Shane keek toe hoe de Rus zijn jas op de grond liet vallen en zijn T-shirt over zijn hoofd uittrok. Een gouden ketting hing scheef om Rozanovs nek; het glimmende kruisbeeld rustte op zijn linkersleutelbeen, net boven de beroemde (belachelijke) tatoeage van een grommende grizzlybeer (‘Voor Rusland! Die had ik al voor het spelen voor de Bears!’) op zijn borst. Shane zou er later wel een grapje over maken. Op dat moment kon hij alleen maar toekijken hoe Rozanov zijn kleren uittrok, om pas daarna te beseffen dat hij hetzelfde zou moeten doen.

Ze ontteden zichzelf van al hun kleding. Rozanov viel boven op Shane, zoende hem en liet een hand naar beneden glijden om zijn al gênant stijve lul vast te pakken. Shane welfde zijn rug tegen zijn aanraking en maakte kreunende, wanhopige geluiden.

‘Maak je geen zorgen, Hollander,’ zei Rozanov, terwijl zijn lippen Shanes oor streelden, ‘ik ga je neuken zoals je wilt, oké?’

‘Ja,’ ademde Shane uit, terwijl een golf van opluchting en vernerding hem overspoelde.

Rozanov gleed langs zijn lichaam naar beneden, zoenend, zuigend, likkend, tot hij Shanes lul bereikte. Hij plaagde hem niet langer, maar nam hem in zijn mond, en Shane was dankbaar dat ze alleen in het gebouw waren, want zijn gekreun weerklonk luid door de sober ingerichte kamer.

Hij steunde op zijn ellebogen zodat hij kon toekijken. Een deel van hem wilde achteroverleunen, zijn ogen sluiten en zichzelf wijsmaken dat iemand ánders dan Ilya Rozanov hem zo’n goed gevoel gaf. Maar het grootste deel van hem wilde preciés zien wie het was.

Rozanov was een verbluffend knappe man. Lichtbruine, warrige krullen vielen over zijn speelse lichtbruine ogen en dikke donkere wenkbrauwen heen. Zijn stevige kaak en kin met kuiltje waren bedekt met stoppels. Zijn glimlach was scheef en loom, met onnatuurlijk witte tanden omdat de meeste niet echt waren.

Hij had een scheve neus, omdat die meer dan een paar keer gebroken was, maar door dat verdomde ding zag hij er alleen maar ruiger uit. En voor een Rus die in Boston woonde, was zijn huid veel goudkleuriger dan hoorde.

Shane had een bloedhekel aan hem. Maar Rozanov kon erg goed pijpen, en hij deed het graag, om wat voor reden dan ook.

Shane haatte deze situatie, maar hij had erg zijn best gedaan om hem te beschermen, en hij zou dat blijven doen zolang Rozanov daartoe bereid was. Dit was zeker niet vanzelfsprekend. Misschien hadden ze, toen ze er zeven jaar geleden aan begonnen, niet verwacht dat hun leven, hun beroemde rivaliteit, zou uitgroeien tot wat die nu was. Misschien hadden ze er inmiddels al mee moeten stoppen. Maar het voelde goed, ook al was het verkeerd. Het voel-

de vertrouwd. En onder deze omstandigheden was het zo veilig als het voor hen beiden maar kon zijn.

Meer was het niet.

Rozanov bewerkte Shanes lul met zijn getalenteerde mond, en Shane gooide het glijmiddel van het goedgevulde nachtkastje op het bed. Rozanov pakte het aan zonder te onderbreken waar hij mee bezig was en deed wat op zijn vingers zodat hij aan de slag kon om Shane losser te maken.

Dit was nooit Shanes favoriete onderdeel, omdat hij zich dan zo verdomd kwetsbaar voelde. Hij voelde zich elke keer dat ze dit deden zwak en belachelijk, maar die gevoelens waren altijd het sterkst wanneer Rozanov zijn vingers in hem had. Daardoor duurde de voorbereiding meestal een tijdje.

Rozanov leek daarentegen altijd volkomen op zijn gemak. Hij was hier goed in, en dat wist hij. Hij liet zijn mond van Shanes lul glijden met een laatste lik over de eikel, wat een schok door Shanes lichaam stuurde, en zei: 'Ontspan, oké? Hebben niet veel tijd, maar genoeg.'

Shane haalde diep adem en blies langzaam uit. Op het ijs en bij de tv-interviews haatte hij die stem, die hem op een irritante, plagende toon bespote. Maar hier, in dit bed, was Rozanovs toon geduldig en vriendelijk, en zijn stem zacht. Zijn accent omhulde de hoekige Engelse woorden als een elegante sluier.

Shane ontspande zich terwijl Rozanov hem met sterke vingers opende en hij met open mond zoenen op de binnenkant van zijn dijen drukte. Toen hij klaar was, gaf Shane Rozanov zwijgend een condoom voordat hij zich omdraaide en op handen en knieën ging zitten. Hij kon Rozanov niet aankijken. Niet vanavond. Niet na dat vernederende verlies.

Rozanov leek het te begrijpen. Hij drong voorzichtig bij hem binnen, niet ruw zoals hij in het verleden zo vaak had gedaan. Dit was langzaam en zorgzaam. Shane voelde grote handen op zijn heupen en middel, die hem stevig vasthielden toen Rozanov naar binnen drong. Hij voelde zelfs zijn duimen zachtjes over zijn onderrug strijken.

‘Zo. Dit is wat je wilde, toch?’

‘Ja,’ antwoordde hij, want dat was het ook. Het was wat hij altijd wilde.

Rozanov begon te bewegen en Shane slaakte een kreet. Het duurde nooit lang voordat hij zich overgaf en begon te kreunen, te hijgen, en om meer vroeg.

‘Verdomme, Hollander. Je vindt het lekker.’

Shane was er zeker van dat hij bloedrood werd, maar hij kon het niet ontkennen.

Als Shane niet had geweten dat het gebouw op hen tweeën na leeg was, had hij zich zorgen gemaakt over hoeveel geluid hij maakte terwijl Rozanov hem neukte. Maar hij voelde zich hier veilig, en dus liet hij zich gaan. Hij schreeuwde het uit bij elke stoot en riep wel een stuk of tien keer Rozanovs naam.

Shane hoopte écht dat niemand hen kon horen.

Toen Rozanov zijn arm uitstak om Shanes lul in zijn gladde hand te nemen, wilde Shane wanhopig graag klaarkomen en begon hij tegen hem aan te rijden. Op dat moment werd hij er altijd aan herinnerd waarom hij dit niet kon opgeven. Het was te lekker.

‘Ga je voor me komen, Hollander?’

Hollander zou zéker komen. En dat deed hij. Hij sloeg op het matras, vloekte luid en spoot over Rozanovs vuist.

Rozanov versnelde achter hem en stuurde met elke stoot naschokken door Shanes lichaam. Net toen het te veel werd voor Shane, verstilde Rozanov. Hij schreeuwde het uit en pulseerde in Shane.

Niet veel later lagen ze naast elkaar op hun rug en voelde Shane de bekende nasleep van schuld en schaamte binnensluipen.

‘Nou, je hebt vanavond in ieder geval iets gewonnen,’ mijmerde Rozanov.

‘God. Donder op.’ Shane wilde zijn middelvinger opsteken, maar Rozanov greep zijn pols en trok hem naar zich toe, zodat Shane boven op zijn borst kwam te liggen en op hem neerkeek. Rozanovs speelse grijns verdween terwijl hij Shanes blik vasthield. Het benam hem zijn adem. ‘Je hebt die stomme tatoeage nog steeds, zie

ik,' zei Shane snel, om zichzelf af te leiden van wat er in godsnaam gebeurde.

'Ach,' antwoordde Rozanov, en die irritante lichte grijns keerde terug op zijn gezicht. 'Hij heeft jou gemist.'

Shane snoof.

'Echt,' hield Rozanov vol. 'Geef hem een zoen.'

Shane rolde met zijn ogen, maar boog zijn hoofd toch naar Rozanovs borst. In plaats van zijn lippen op de tatoeage te drukken, klemde hij Rozanovs tepel zachtjes tussen zijn tanden en trok hij eraan.

'Fuck,' zei Rozanov, lucht tussen zijn tanden zuigend.

Als verontschuldiging, en omdat Shane wist dat het hem nog meer zou opwinden, streek hij met zijn tong over de gevoelige tepel. Rozanov legde een hand in Shanes haar en bracht hun monden weer naar elkaar toe. Na een lange, vreemd tedere kus, hief Shane zijn hoofd op en zag hij dat Rozanov hem weer heel ernstig aankeek. Hij slikte, maar zei niets terwijl Rozanov met zijn vingers door zijn haar streek. Hij hoopte dat zijn angst niet op zijn gezicht te bespeuren was.

'Je bent heel mooi,' zei Rozanov plotseling. Zijn toon was erg nuchter.

Shane wist niet goed hoe hij moest reageren. Ze zeiden zulke dingen niet echt tegen elkaar. Niet op die manier althans.

'Knapste Man in de NHL, volgens *Cosmopolitan*,' grapte Shane. Het was de enige manier waarop hij met Rozanov kon praten, afgezien van tegen hem vloeken.

'Het zijn idioten,' zei Rozanov, en de betovering was verbroken. 'Ze hebben mij op nummer vijf gezet. Vijf!'

'Dat lijkt me inderdaad nogal gul.'

Rozanov rolde zich om en pinde Shane vast op het matras. Shane keek naar hem op en lachte.

'Ik moet gaan,' zei Rozanov, en het klonk alsof hij het echt jammer vond. 'Eerst douchen, maar dan moet ik terug naar het hotel.'

'Ik weet het.'

Ze dachten samen en Shane zakte op zijn knieën: hij kon Ro-

zanov niet laten gaan zonder hem te proeven. Rozanov mompelde zijn goedkeuring terwijl hij boven Shane uittorende in de ruime regendouche. Zijn sterke handen omvatten Shanes hoofd en zijn lange vingers krulden zich in zijn natte haar. Toen Shane opkeek, zag hij Rozanov met die verdomde scheve glimlach naar hem staren. Onmiddellijk sloot hij zijn ogen. Hij voelde zijn wangen rood worden en tot zijn schaamte werd zijn eigen pik harder.

Het was al erg genoeg dat hij het zo heerlijk vond om geneukt te worden en om een lul in zijn mond te hebben. Maar dat het dan ook uitgerekend déze klootzak moest zijn... Hij liet Shane zelfs naar hem verlangen, als het heel incidenteel toch een keer iemand anders was.

Misschien speelde er toch meer tussen hen, maar daar wilde Shane niet over nadenken.

Hij bracht Rozanov naar het randje van zijn hoogtepunt en trok zich vervolgens terug, waarbij hij het vocht over zijn kin, lippen en waarschijnlijk ook zijn nek liet lopen. Het bewijs werd snel weggespoeld, de afvoer in, en Shane zakte achterover tegen de douche-wand. Hij wreef met zijn handen over zijn gezicht en trok zijn knieën op. Hij hoorde Rozanov met een Russisch accent hijgen.

‘Shit,’ zei Rozanov, die nog steeds met zijn hoofd achteroverleunde, tegen Shane. ‘Heb je daarop geoefend, Hollander?’

‘Nee,’ mopperde Shane.

‘Nee? Heb je het voor mij bewaard?’

Shane antwoordde niet, wat neerkwam op een bevestiging.

Rozanov lachte. ‘Je moet wat vaker van bil gaan, Hollander. Wachten op een vluggertje om de paar maanden is niet gezond.’

‘Ik wacht niet,’ zei Shane. Dat was niet eens helemaal gelogen. Hij was duidelijk niet honderd procent hetero, maar seks met vrouwen stootte hem niet af. Het deed hem gewoon niet zo veel als seks met mannen.

Met één man in het bijzonder.

Maar vrouwen waren veilig, makkelijk en overal te vinden. En misschien zou hij, als hij het bleef proberen, er eentje vinden met wie hij meer dan één nacht wilde doorbrengen. Iemand die ein-

delijk een einde kon maken aan... wat dit ook was.

Rozanov draaide de kraan dicht en stak zijn hand uit. Shane pakte hem zuchtend aan en liet zich door Rozanov overeind trekken. Ze stonden borst aan borst, en Shane keek naar het water dat van Rozanovs haar op zijn schouder druppelde en naar beneden liep, richting zijn navel.

Rozanov legde een hand op Shanes gezicht en tilde zijn hoofd op. Hij keek hem liefdevol aan, met een glimlachje op zijn lippen, en zoende hem.

‘Ik heb je verpest,’ zei Rozanov toen ze uit elkaar gingen. ‘Je wilt niemand anders.’

‘Fuck off.’

‘Die mond van jou.’

‘Niet doen.’

‘Ik vond het leuker toen die met mij bezig was.’

‘Verdomme, Rozanov.’ Shane duwde de man tegen de douchewand aan en zoende hem agressief. Zo ging het altijd. Duwen en vloeken, een strijd om de controle, totdat een van hen toegaf en hun de ontlading gunde waar ze allebei naar hunkerden.

‘Ik moet echt gaan,’ zei Rozanov, maar zelfs terwijl hij het zei, schraapte hij met zijn tanden langs Shanes kaak.

‘Ik weet het.’

‘Het spijt me.’

‘Waarom? Mij maakt het niet uit. Ik denk dat we hier klaar zijn, toch?’

Rozanov stopte met hem zoenen en keek hem peinzend aan. ‘Ik denk van wel.’

Ze stapten uit de douche en kleedden zich snel aan. Shane trok de lakens van het bed en stopte die in de wasmachine. Hij zou ervoor zorgen dat de plek net zo brandschoon werd achtergelaten als hij hem had aangetroffen.

‘Drie weken dus,’ zei Rozanov terwijl hij in de deuropening stond, klaar om te vertrekken.

‘Yep.’

Rozanov knikte en Shane dacht dat het daarbij zou blijven, maar

toen grijnsde de andere man en vroeg hij: ‘Was ik het vanavond?’

‘Was jij wat?’

‘Wat je afleidde. Op het ijs.’

Het duurde even voor Shane beseftte wat hij suggereerde.

‘Rot. Op.’

Rozanovs glimlach werd breder. ‘Je kon helemaal niet spelen omdat je aan mijn lul zat te denken, hè?’

‘Welterusten, Rozanov.’

Rozanov blies hem een kus toe op weg naar buiten, waardoor Shane woedend en vreemd genoeg opgelucht achterbleef. Hij werd er graag aan herinnerd dat ze elkaar eigenlijk niet mochten.

Shane pakte nog een biertje uit de koelkast en ging op de bank wachten tot de wasmachine klaar was. Het was laat en hij was uitgeput, maar hij zou hier niet slapen. Hij zou echt eens met een makelaar moeten praten over de verkoop van dit gebouw.

En zodra het gebouw verkocht was, zou hij in zijn verdomde hotelkamer blijven wanneer ze in Boston speelden, in plaats van ’s nachts naar Rozanovs penthouse te glippen. Hij zou hier een einde aan maken en verdergaan met zijn leven.

Terwijl hij dit plan uitstippelde, streek hij met zijn vingertoppen over zijn lippen. Ze tintelden nog steeds bij de herinnering aan de mond van de Rus.

Hij wist dat het geen zin had om hier een einde aan te maken. Zolang het aanbod er was, zou Shane nooit nee kunnen zeggen.